

Poques immobiliàries poden afirmar que ja fa cinquanta-quatre anys que se sostenen, com el Grup d'Empreses Immobiliàries La Llave de Oro. Al capdavant hi trobem un home que, a part de fundar-lo, ha dirigit el negoci amb mestria. Es tracta d'en Lluís Marsà i Abad, un dels pioners de la professió de promoció i venda de pisos al nostre país. Ell s'hi va iniciar el 1945, i els mil i un reconeixements que ha rebut dins el sector avalen una excel·lent trajectòria i una enorme dedicació: **“Vaig ser també fundador de l'Associació Provincial de Promotors i Constructores d'Edificis de Barcelona i de l'Associació Nacional de Promotors-Constructores de Edificios Urbanos a Madrid, he presidit ambdues associacions i avui es dona la coincidència que en sóc president d'honor.”**

Nomenat “Millor Promotor Immobiliari Nacional de 1998” i “Mejor Empresario de la Construcción e Inmobiliario de España de 1995”, la seva tasca ha estat i continua sent la d'un professional amb una empenta i saber fer extraordinaris: **“Gestionem tota l'activitat immobiliària des de la compra del terreny rústic i la seva urbanització en parcel·les fins que passem el relleu a l'administrador de la finca, perquè se n'encarregui per sempre més. Estem orgullosos de poder dir que els nostres edificis han conformat i formen part de la història de Barcelona.”**

En Lluís recorda els inicis sense amargor, com uns temps de grans canvis històrics en què calia tenir coratge per llançar-se a una activitat completament nova: **“El 1940 vaig començar com tothom que s'ha iniciat al ram a l'època, venent cases senceres a qui que volia llogar els pisos i assegurar una renda per als fills. El dia que ja no es podien vendre cases senceres em vaig iniciar amb els pisos, i recordo perfectament que el primer pensament va ser que aquells habitatges de quatre-centes i cinc-centes mil pessetes no es vendrien mai.”**

Amb la creació de La Llave de Oro i les grans migracions dins del país, el nostre protagonista va iniciar el que havia de ser una carrera imparabile cap amunt: **“A Barcelona vàrem ser els grans receptors d'aquella migració assedegada de feina que el primer que feia era comprar-se un rellotge, una gavardina i un pis. Va ser una època de grans canvis i dificultats. Sortosament la confiança en el futur que nosaltres teníem la vam saber transmetre a caixes d'estalvis i bancs, que van posar tots els seus mitjans de finançament al nostre abast.”**

Amb aquest impagable suport i una demanda creixent, La Llave de Oro va contribuir a crear llar, a conformar la cara bonica de la Barcelona de l'època i a bastir-ne alguns dels edificis més emblemàtics. En Lluís ens ho explica amb els ulls brillants: **“Hem escrit la història de la ciutat amb la nostra arquitectura -les torres Urquinaona, Macià i Cervantes, els edificis Mediterrà i Olimpo, el Banc de Sabadell i tants d'altres-, i hem sabut lligar cada construcció amb una obra artística i fer que l'arquitectura es perpetués amb la pintura i l'esclultura. Al costat de la torre Francesc Macià tenim quatre escales amb unes magnífiques escultures de marbre al vestíbul, és l'art a l'abast de tothom, sense haver d'anar als museus.”**

El nostre interlocutor es vanagloria també d'haver erigit més de vint-i-cinc mil edificis en poc més de cinc dècades de professió, de dedicació a les associacions del sector i fins i tot en òrgans de govern, cosa que li ha permès d'encaixar mans amb prou polítics: **“Estic satisfet de dir que els governs municipals sempre han sabut escoltar la nostra veu; tal i com va dir l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, en lliurar-me el premi al “Millor Empresari Immobiliari Nacional del 1998”, les meves idees van ser escoltades perquè ajudaven a fer ciutat. Guardo molt bon record de tots els alcaldes, principalment els de la capital de Catalunya, amb els quals he pogut col·laborar, els senyors Porcioles, Viola, Sosies, Serra i Maragall, qui va recuperar el mar per als ciutadans de Barcelona. Tots tenen molt de mèrit, els de la postguerra perquè amb poc capital van saber fer grans coses i els actuals perquè saben treure màxim partit dels recursos.”**

La ciutat que a alguns ens fa renegar tan bon punt sortim al carrer i ens trobem llambordes enlaire i obres arreu és una ciutat que enamora el propietari de La Llave de Oro: **“La primera vegada que jo vaig anar a Brussel·les també em vaig trobar amb una ciutat desventrada, però em vaig treure el barret pel mèrit que té posar-se a foradar carrers i a aixecar grues. Si la construcció va bé és que la resta va bé; allò que hauríem de temer seria una ciutat adormida.”**

La vida d'en Lluís és com un llibre de pàgines viscudes amb intensitat, però així i tot ell assegura sense dubtar-ho que la cota més alta mai aconseguida en la seva trajectòria és la que gaudeix actualment: **“Veure'm avui dia on sóc em produeix un goig enorme, una satisfacció immensa poder-me sentir tan apreciat, fins i tot estimat, per tots els companys de professió. M'atreviria a dir que no tinc cap enemic, i tot gràcies a una filosofia personal que m'ha donat molts triomfs a la vida, això és fer les coses ben fetes, obrar bé, ser fidel a mi mateix i no enganyar els altres.”**

És clar que a part de la seva col·lecció d'èxits, el nostre protagonista recorda especialment el dia que va trobar relleu en el Lluís Marsà i Garcia: **“El meu fill ha heretat la meva afició i ja fa vint anys que compartim la direcció de l'empresa. És la satisfacció més gran que m'ha donat la vida.”** Arribats a aquest punt, li demanem al pare quin ha estat el seu secret, i vet aquí la resposta: **“Tots hem començat igual, fent les coses ben fetes i vetllant pel comprador. Recordo amb especial estimació l'ajut puntual d'un oncle meu, en Josep Burés, i els meus inicis laborals amb en Fidel Puig, ambdós homes grans barcelonins.”**

A les portes del segle XXI, és hora de tombar la vista al futur, i el fundador de La Llave de Oro, conscient del present que ens toca viure, ens en fa cinc cèntims: **“Aquest volum de construcció actual és bo, abarateix preus per al consumidor i, com que no sabem si tindrà prou sortida, conduirà a una depuració del mercat competitiu. Quant al celeberrim euro, tenim la sort d'estar de la banda dels millors. Una moneda forta és símbol d'anar endavant, i encara que els britànics no s'hi hagin volgut unir, ja ho demanaran.”** Parla la veu de l'experiència, en Lluís Marsà i Abad.

Lluís Marsà i Garcia i Lluís Marsà i Abad – Barcelona (el Barcelonès)